

**Wyrok z dnia 7 marca 1997 r.  
I PKN 33/97**

**Porozumieniem stron (art. 30 § 1 pkt 1 KP) można rozwiązać stosunek pracy powstały na podstawie powołania (art. 68 i następnym KP) i nawiązać umowny stosunek pracy o zmienionej treści w zakresie warunków pracy i płacy.**

Przewodniczący Prezes SN: Jan Wasilewski, Sędziowie SN: Józef Iwulski  
(sprawozdawca), Kazimierz Jaśkowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 marca 1997 r. sprawy z powództwa Danuty S. przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Zespolonemu [...] w B. o zapłatę, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 14 listopada 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację i nie obciążył powódki kosztami postępowania kasacyjnego

**U z a s a d n i e**

Powódka Danuta S., pozwem z dnia 14 marca 1996 r., wniosła o uznanie bezskuteczności wypowiedzeń zmieniających jej warunki pracy i płacy po dniu 1 maja 1993 r.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Białymstoku wyrokiem z dnia 5 lipca 1996 r. [...], zasądził na rzecz powódki kwotę 139,50 zł i w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Sąd Rejonowy ustalił, że na mocy powołania powódka została zatrudniona na stanowisku zastępcy dyrektora d/s ekonomiczno-eksploatacyjnych Specjalistycznego Zespołu Opieki Zdrowotnej [...]. Pismem z dnia 25 stycznia 1993 r. wypowiedziano jej warunki pracy i płacy w części dotyczącej stanowiska oraz wynagrodzenia. Powódka nie zakwestionowała decyzji dyrektora pozwanego zakładu i po upływie okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 1 maja 1993 r., przyjęła zaproponowane jej stanowisko kierownika działu d/s obsługi administracyjno-eksploatacyjnej.

Wyrokiem z dnia 14 listopada 1996 r. [...] Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku oddalił apelację powódki. Sąd Wojewódzki uznał, że stosunek pracy z powódką powinien być, zgodnie z art. 70 KP, przekształcony w styczniu 1993 r. przez odwołanie powódki z dotychczasowego stanowiska. Przekształcenie to nastąpiło tymczasem przez wypowiedzenie zmieniające. Powódka wówczas odwołania nie złożyła i przyjęła z dniem 1 maja 1993 r. zaproponowane jej stanowisko, na którym pracowała przez następne 3 lata. Sąd Wojewódzki uznał, że w tej sytuacji na mocy porozumienia stron doszło do przekształcenia istniejącego między stronami stosunku pracy i od 1 maja 1993 r. stosunek pracy na podstawie powołania przekształcił się w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę.

Kasację od tego wyroku wniosła powódka. Zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 70 KP, przez błędną jego wykładnię, uznającą że stosunek pracy który łączył strony, jako stosunek pracy z powołania, mógł być zmieniony drogą wypowiedzenia. W kasacji wywodzi się, że działanie strony pozwanej zmieniające warunki

pracy powódki było nieważne i roszczenia z tego tytułu mogą być dochodzone aż do upływu terminu przedawnienia z art. 291 KP.

Strona pozwana wniosła o oddalenie kasacji i przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie został sformułowany pogląd, że wypowiedzenie warunków pracy i płacy pracownikowi zatrudnionemu na podstawie powołania jest niedopuszczalne (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1987 r., III PZP 47/87, OSNCP 1989 z. 9 poz. 131, OSPiKA 1989 z. 2 poz. 45 z glosą T. Zielińskiego), co zostało uznane w literaturze za kontrowersyjne. Jednakże nawet gdyby taką wykładnię przyjąć, to należałoby stwierdzić, że takie wypowiedzenie wywołało skutek prawny w postaci przekształcenia treści stosunku pracy (a ściślej mówiąc rozwiązanie stosunku pracy na podstawie powołania i nawiązanie nowego stosunku pracy na podstawie umowy), gdyż jednostronne czynności prawne pracodawcy, dotyczące rozwiązania stosunku pracy (przekształcenia jego treści) nie są bezwzględnie nieważne. Mogą być one jedynie wzruszone w drodze powództwa o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne czy o przywrócenie do pracy (art. 45 § 1 w związku z art. 42 § 1 KP). Powódka nie wniosła takiego powództwa, co byłoby możliwe tylko z zachowaniem terminu określonego w art. 264 § 1 KP. Pogląd o nieważności takiej czynności i możliwości dochodzenia roszczenia o "przywrócenie poprzednich warunków pracy i płacy" z zachowaniem terminu przedawnienia z art. 291 KP, nie jest więc słuszny.

Nadto należy stwierdzić, że Sady obu instancji ustaliły (ustaleniami faktycznymi w tym zakresie Sąd Najwyższy jest związany wobec braku zarzutów kasacji w tym przedmiocie), że między stronami doszło do zawarcia porozumienia w zakresie przekształcenia warunków pracy i płacy (ściślej rozwiązania stosunku pracy na podstawie powołania i nawiązania stosunku pracy w nowej treści na podstawie umowy o pracę). Takie porozumienie jest dopuszczalne. W wyroku z dnia 22 grudnia 1976 r., I PRN 121/76 (OSNCP 1977 z. 8 poz. 140, NP 1978 nr 1 s. 147 z aprobowaną glosą J. Broła) Sąd Najwyższy przyjął, że przepisy Kodeksu pracy nie wyłączają możliwości rozwiązania na skutek porozumienia stron (art. 30 § 1 pkt 1 KP) stosunku pracy nawiązanego na podstawie powołania. Możliwe jest więc także nawiązanie później nowego stosunku pracy, już na podstawie umowy o innej treści w zakresie warunków pracy i płacy.

W konsekwencji należy uznać, że zaskarżone orzeczenie nie zostało wydane z naruszeniem wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego i dlatego kasacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 393<sup>12</sup> KPC. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na zasadzie art. 102 KPC w związku z art. 393<sup>19</sup> i 391 KPC.

=====